U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Jiřího Pally, JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **I. B.**, zast. JUDr. Martinem Köhlerem, advokátem, se sídlem 1. máje 535/50, Liberec III – Jeřáb, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 1. 2010, č. j. 62 Az 15/2009 – 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 8. 2009, č. j. OAM-481/VL-18-08-2009, byla zamítnuta žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o azylu“). V odůvodnění žalovaný uvedl, že dne 30. 7. 2009 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, v níž uvedl, že je moldavské národnosti, pravoslavného vyznání, nebyl členem žádné politické strany či organizace a nebylo proti němu nikdy vedeno trestní stíhání. V Moldavsku měl ekonomické problémy, proto nebyl schopen zabezpečit rodinu. Byl sice zaměstnán, ale práce byla špatně finančně ohodnocena. Jiné důvody k odjezdu ze země neměl. V Česku se nachází i jeho manželka a má v úmyslu sem pozvat i syna. Obává se možného zadržení a deportace do Moldavska. Pokud by byla možnost, rád by si zde legalizoval pobyt, aby zde mohl společně s rodinou žít a zabezpečit jim tak lepší budoucnost. Na základě provedeného řízení žalovaný konstatoval, že žalobce neuvedl žádné důvody, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany podle § 12 a 14a zákona o azylu.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ze dne 31. 8. 2009, kterou se domáhal zrušení tohoto rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 28. 1. 2010, č. j. 62 Az 15/2009 – 23, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádnému z účastníků se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

Proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost ze dne 25. 2. 2010, kterou napadá rozsudek v celém rozsahu z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a navrhuje, aby byl zrušen a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení, a aby žalovanému byla uložena povinnost nahradit žalobci náklady řízení. Poukázal na to, že neexistuje žádná všeobecně přijatá definice pronásledování a že z Moldavska uprchl proto, že se odmítl podřídit sociálním omezením. Zdůraznil, že za ekonomickými důvody (které byly podle žalovaného důvodem podání žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany) se mohou skrývat rasové, náboženské nebo politické cíle či záměry, namířené proti určité skupině, které ničí ekonomickou existenci určité části obyvatelstva. Vyslovil přesvědčení, že jeho případ nebyl posouzen v souladu se zásadou *non-refoulement*, zakotvenou v čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (publikována pod č. 208/1993 Sb., *Žádný smluvní stát nevyhostí jakýmkoli způsobem nebo nevrátí uprchlíka na hranice zemí, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení.*). Namítal, že žalovaný nedostatečně osvětlil a vyhodnotil skutkový stav věci.

Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že **kasační stížnost je podána opožděně**.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 1. 2010 byl stěžovateli doručujícím orgánem (Pošta Liberec 2, PSČ 460 02) doručován na adresu sídla jeho právního zástupce, v souladu s ustanovením § 42 odst. 2 s. ř. s.: *Má-li účastník nebo osoba zúčastněná na řízení zástupce, doručuje se pouze zástupci*. Z doručenky určené do vlastních rukou adresáta, vztahující se k doručování napadeného rozsudku a k němu ve spise připojené, se podává, že zásilka (písemnost) byla doručena převzetím adresátem dne 4. 2. 2010.

Podle § 106 odst. 2 věty první s. ř. s. *kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, a bylo-li vydáno opravné usnesení, běží tato lhůta znovu od doručení tohoto usnesení.* Podle poslední věty téhož ustanovení *zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.* Podle § 40 odst. 1 věty první s. ř. s. *lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek.* Podle § 40 odst. 2 s. ř. s. *lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.* Podle § 40 odst. 4 s. ř. s. *lhůta je zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.*

Napadené rozhodnutí obsahuje řádné poučení o opravných prostředcích včetně lhůty k podání kasační stížnosti, když se v něm uvádí, že proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně, ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, prostřednictvím Krajského soudu v Ostravě, písemně, ve dvojím vyhotovení.

Jak bylo uvedeno výše, napadený rozsudek byl stěžovateli doručen ve čtvrtek dne 4. 2. 2010. Zákonná lhůta dvou týdnů k podání kasační stížnosti proto počala běžet dne 5. 2. 2010 a marně uplynula ve čtvrtek dne 18. 2. 2010. K jejímu zachování by bylo třeba, aby kasační stížnost byla stěžovatelem nejpozději dne 18. 2. 2010 předána soudu nebo tomuto zaslána prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence anebo předána orgánu, který má povinnost podání doručit. Z obsahu spisu však vyplývá, že kasační stížnost byla stěžovatelem podána teprve dne 25. 2. 2010, a to prostřednictvím držitele poštovní licence, když tohoto dne byla zaslána na adresu Krajského soudu v Ostravě z pošty Liberec 2, PSČ 460 02. Stalo se tak nepochybně po uplynutí zákonné lhůty k jejímu podání.

Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost byla podána opožděně, přičemž zmeškání lhůty nelze prominout. Byl proto nucen kasační stížnost žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť tato byla podána opožděně.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. května 2010

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu